

העולם הבא

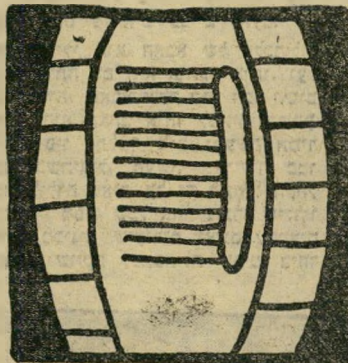
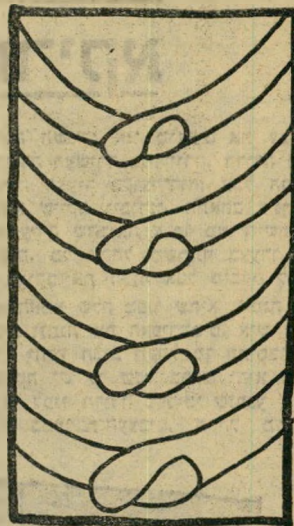
בעריכת ליילי גלילי

מוזמנים משתתפים. כל אחד מהמשי תתפס בהיבור החומר המתפרטס בעמוד זה, יזכה בפרס של עשר ל"י שיוענק מדי שבוע. הזוכה השבוע הוא הקורא אמוץ גיל, גבולות.

השקשה

את הכותרת הנכונה לקשקשת בצד ימין שלח הקורא יואב צבר, תל-אביב והיא: שני תמוזנים הולכים שלר בירזוע. כותרת כימעט דומה היתה גם לנינה גריל, כפרסבא: תמוזן שלקה את עצמו בידים. רפי ליפשיץ מכפר גנים, הציג: התונה קולקטיבית של ארבעה זוגות שילשולים ויעקב לוי מחיפה שלח תשובה דומה בגלויית-דואר: בלמ תו- לעים על הכרס. עתה אני מצפה מכם לכותרת מתאימה לקשקשת שלמטה.

חמשירון

מעשה בעלמה שמה הגר, שהחליטה למעום מסינאר, וקירות הכתים עד עתה רוטטים מהדי-שיעולה הניגר.

אמוץ גל, קיבוץ גבולות

★

מעשה בעלמה שמה הגר, ב"הארץ" כתבה מאמר.

במענות נגד פרס - בוזנו חיצני ארס ועכשיו היא סופרת "דבר".

עמיקם בריל, רמת-חיים

★

מעשה בעלמה שמה הגר, שפגשה יום אחד בנגברך.

היא אמרה: נו, תעזו! הוא היה כה זריו שהיום בכמנה יש עובר.

י. מ. תל-אביב

★

מעשה בעלמה שמה הגר, וזה אף מעוקם בשופר.

פעם נתפס זה האף בין הדלת לפס - ובחוף עוד מטר נותר.

הי. ארון, ירושלים

★

מעשה בעלמה שמה הגר, שהכריזה בבית תגר.

על מנת להרניז היא רקדה לה סטריפטיז ועתה היא תושבת סוגר.

אברהם דגני, חיפה

★

מעשה בעלמה שמה הגר, שאילפה אריות כסוגר.

פעם, בבוקר יום סתיו הפנתה את הגב - סופה היה מר ונמהר.

יורם ברגשטיין, תל-אביב

★

מעשה בעלמה שמה הגר, שעשתה עסקים עם תגר.

הרוויחה, הפסידה הפסידה, הרוויחה - ועכשיו לא נותר לה דבר.

חיים אפלבוים, חיפה.

★

ההיענות לקריאת-התגר על העלמה שמה הגר, היתה מעל לכל המשוער. לכן נעשה דבר מוזר, ונבקש משירים, שזמנם קצת עבר, כמו למשל: מעשה בילדה שמה לוליטה ...

טעות לעולם צודקת

הסמים החדשים של משרד האוצר מכבידים על הפועל (קול העם). אמנון שיחור, טבריה כמו שנאמר: המסים הם אופיום להמונים.

שניהם הרגישו לא נוח, בקיברתו של זה (דבר).

ח. ל. תל-אביב קיברה מפחידה למדי.

אגדות מידד

משהו, ובכן, מה זה משנה בשבילי? אבל זה לא בשבילו קרה.

היה הולך ברחוב ומסתכל על הפר- צופים וחושב: איזה איש יבוא פית- אום ויביא משהו יוצא מן הכלל?

וכמובן שהיה קונה פיס בכל שבוע. ובכל יום ששי היה עובר על רשימת הזכויות וחושב: "אה! אולי היום?"

ובאמת כבר פעמיים זכה בשתי לירות. אבל שתי לירות לא שינו את גורלו.

יום אחד אמרה לו מרים, אשתו: "היה פה איש אחד ושאל עליך ולא רצה להגיד למה ואמר שיבוא עוד פעם."

חשב אלי: אולי זה הוא? ובערב בא האיש עוד פעם והוא היה לבוש יפה ודיבר בטון תרבותי מאוד

ושאל אם אלי הוא בן-אחותו של בר- נים סורוקה, שהיגר לצרפת לפני הרבה שנים. אלי לא ידע מי זה בונים סורר- קה אבל אמר "אולי". והאיש אמר ש-

הוא בנו של בונים סורוקה, ואחרי ש- סעד אתם בערב, הוציא מאלי מאה ל- רות, נעלם.

ושוב קונה אלי פיס בכל שבוע.

כה גדולה אישם בניאוגרפיה או על מלחמה או על רעש הארץ או על רצח או על תאונת-דרכים נוראה או על מטוס שהתפוצץ, היה חושב: הנה קרה

הנס הגדול

היה איש, אלי שמו, והכל קרה לו כמו שצריך לקרות. גדל אלי כמו ש- צריך, למד כמו שצריך, קיבל עבודה כמו שצריך, עבד כמו שצריך, נשא אשה כמו שצריך וגידל ילדים כמו ש- צריך, למד כמו שצריך, קיבל עבודה אותם כמו שצריך, והכל היה זיפת.

כל יום התחיל כמו היום הקודם, חוץ משבת, שהתחילה כמו השבת הקר- דמת, ויום ראשון, שהתחיל כמו ה- שבוע הקודם. וכל יום נמשך לפי ה- שעות, כלומר זיפת.

ותמיד, גם ביום וגם בלילה, ביחוד כשהיה לבדו, זאת אומרת כשהיה ב- אמבט או בבית-השימוש, - כי אצלנו אין אדם יכול להיות לבדו אלא במקומות כאלה ולפעמים גם שם לא - אבל כשהיה לבדו, היה אלי חולם על ה- מאורע הגדול, על הנס שיבוא פיתאום. מה יש? מדוע לא? הלא יכול לקרות פעם איוה נס, איוה דבר שיבוא פית- אום ו - ו - ישנה את הכל. שלא יקרה הכל כמו שצריך.

בכל פעם שהיה אלי שומע על מהפ-

מזה צוחקים האוסטרים

הידעת את הארץ?

תמרור לעתיד מצויר על קיר בית ברחוב רצ"ז ביפו, המכוון את ה- תנועה לרואה המולות לוי יצחק (ה- ירושלמי). הקורא דויד יצחקי, תל- אבא, הציג את התמרור.